

Mézeskalács

63. évfolyam • 2015. február • Ára 50 dinár

97703524607004 1 5 0 0 2

Köszöntő

A farsang a vigadalom és a tavaszvárás ünnepe, ezért ebből az alkalomból mi is igyekeztünk igazán vidám, mókás Mézeskalácsot készíteni. Ebben segített a sok színes, bohókás rajz, amit küldtetek a farsangi rajzpályázatra. Köszönjük a szép munkákat!

Ha tanácstalan vagy, hogy minek öltözz be a jelmezbálra, csak nézd meg a rajzokat, sok érdekes ötletet meríthetsz belőlük.

Az Állatvilágban is egy mulatságos „fickórol” olvashatsz, aki mindenkit megmosolyogtat. Mit gondolsz, ki lehet az? Próbáld meg kitalálni, még mielőtt oda-lapoznál!

Márciusra továbbra is várjuk munkáitokat az álom témára, akár rajzban, akár fogalmazásként. Biztosan sokan várjátok

már a tavaszt és a szép időt is. Rajzolások le a természet ébredését, vagy bármit, ami a tavaszról eszetekbe jut, próbáljuk meg ily módon minél előbb idecsalogatni a kikeletet!

Kriszti

Rajzpályázat

Márciusra:

- Álomban hol jártam...
- Tavaszhívogató

Áprilisra:

- Húsvétváró
- Kertész leszek

Szárnybontogató

- Egy különös álom
- Tavaszköszöntő
- Mesék, versek

Fedőlap: Rózsa Boglárka, 6 éves óvodás, Majsai Úti Óvoda, Szabadka

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányja

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Rajnai Anita** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza ■ URL: <http://www.jopajtas.info>, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya. Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasman@magyarszo.com ■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

László Fruzsina, 4 éves, Magyarkanizsa

Rajzpapír

Óriási rajzpapír,
a fehér hó arra ír,
arra rajzol képeket,
ahogy rajta lépeget,
ahogy jobbra-balra megy
ez a vidám vörösbecy.

Mellette fut a rigó,
de ha elolvad a hó,
ha megjő a kikelet,
ő rajzol majd képeket,
zöld krétával füveket,
kopasz ágra rügyeket.

Zelk Zoltán

Tél

Szabó Evelin

3. osztály, Kis Ferenc iskola, Oromhegyes

Bálint Anna

3. osztály, Kis Ferenc iskola, Oromhegyes

Gubica Viktória

2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Jovanović Nina

3. osztály, Csokonai Vitéz Mihály iskola, Felsőhegy

Gabrić Tímea

1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Kávai Renáta

1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Kocka család

Hol volt, hol nem volt, volt egy család, amely nagyon különleges volt. Abban volt különleges, hogy ők kockák voltak. A családban volt egy kockamama, kockapapa, három kockagyerek, egy kockababa. Ennyien voltak. Kockapapa nagyon jól szerelt, és jól dolgozott. Kockamama jól mosogatott, ő is jól dolgozott, jól varrt és kitartó volt. A kockagyerekek jól tanultak, kivéve a harmadikat, ő folyton durcás volt, mert nem szeret tanulni. A kockababa pedig már tudott motyogni, kicsit síró volt, de nem nagyon. Szép baba volt. Hát ennyi lenne a történetük, ilyen a kockacsalád. Szeretik nagyon egymást.

Kószó Bence

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Az én családom

Mi a családban négyen vagyunk. Van egy kisöcsém, őt Vikornak hívják, anyukámat Emíliának, apukámat Zsoltnak, engem pedig Zsanettnak. Így négyen élünk együtt a családi házunkban.

Apukám fizikai munkát végez. Hobbija a horgászat és a vadászat. Van egy kis vadász-kutyánk, Fickó a neve. Apa a kiskutyát tanítja vadászni. Apa magas és jó étvágya van, ő segítőkész. Van olyan eset, amikor rosszat teszünk, akkor haragszik ránk. Anyukám háziasszony. Mos, főz, takarít, és gondoskodik a családról. Anya megért és segít. Ő magas, szemüveges, fekete hajú, zöld szemű. Gondozza az állatokat is. A kisöcsém is sokat segít a szüleimnek. Egy kicsit csintalan. Viktor ügyes, bátor, huncut. Öcsi barna hajú, kék szemű és beszédes kis srác.

Számomra a család a boldogságot, a szeretetet és az együttélést jelenti.

Szokol Zsanett, 4. osztály, Dr. Tihomir Ostojić iskola, Hódegyháza

Közeleg a tél

Levetköztek télre teljesen a fák.
Eltűntek a színek, szürke a világ.
Kopog a fagyos föld, süvölt már a szél,
Havat hozó felhő, közeleg a tél.

Erdélyi Szilvia

2. osztály, Péterréve

Kedvenc állatom

Kedvenc kis macskám Cirmos. Azért adtam e nevet neki, mert tarka a színe. Puha a szőre. A másik macskám irigy rá. Nagyon karmol, és mikor eszünk, fölugrik az asztalra.

Mindig rámászik az ágyra.

Cirmos nagyon kövér, mindig eszik.

Cirmit nagyon szeretem.

Piri Patrik

3. osztály, Emlékiskola, Zenta

Az én családom

Az én családban lakik: Zsolt az apukám, Andrea az anyukám, Leontina a nővérem és én Nikoletta vagyok. Mi Hódegyháza nevű kis faluban élünk.

Az apukám hobbija a vadászat. Ő földműves és állattenyésztő. Az anyukám háziasszony: süt, főz, mos. A nővérem már középiskolába jár. Nem nagyon rajong az állatokért, csak a cicákat meg a kutyákat szereti. Én viszont imádom az állatokat, otthon van is egy csomó belőlük.

Számomra a család a szeretetet, a boldogságot, az összefogást és a békét jelképezi. Én nagyon örülök, hogy ilyen szerető családom van, mert sajnos sok gyermeknek nincs családja, vagy pedig a családja elhagyta.

Tóth Nikoletta, 4. osztály, Dr. Tihomir Ostojić iskola, Hódegyháza

A farsang

Január és február a vidám mókázás időszaka. Január 6-án kezdődik a farsang, de minden évben máskor kezdődik be. Egy kis számolással megtudjuk, mikor van az ünnepnek vége: húsvétvasárnaptól kell visszazámolni 40 napot (kivéve a vasárnapokat).

A farsang a tavaszvárás örömmünnepe. Már évszázadok óta jelmezes felvonulások, lakodalmak és disznótorok jellemzik. Közel a tél végéhez az emberek már várva várják a tavasz közeledtét, ezért jelmezekkel, maszkokkal próbálják elijeszteni a telet. Ezenkívül úgy gondolják, hogy ha sokat esznek és isznak ebben az időszakban, akkor a természet is kedvet kap

hozzá, és sok termést hoz az évben.

A magyar farsangi szokások a középkorban honosodtak meg. A farsang német eredetű szó, mely magyar elnevezésként a 15. században tűnt fel. A farsang három utolsó napjához kapcsolódott a

4

legtöbb szokás: farsangvasárnaphoz, farsanghétfőhöz és húshagyókeddhez. A farsang utolsó napját jelölő húshagyó elnevezés a böjt, a böjti étkezés kezdetét jelenti.

A farsang jellegzetes ételle a fánk, amelynek mágikus erőt tulajdonítottak. Ugyancsak kedvelt étel ilyenkor a rétes. Általában a sok étel fogyasztásától a következő év bőségét remélték.

Farsangi köszöntők

A farsangi köszöntés alatt jelmezbe öltözött gyerekek, fiatalember, néha tanítók jártak házról házra a faluban. Ahol beengedték őket, ott verses, énekes köszöntőket mondtak, majd a házigazdáktól ajándékokat kaptak:

pénzt, tojást vagy szalonnát.

A farsangi köszöntők általában ismertek voltak a magyar nyelvterület nagy részén. Többnyire a bekérekedés: „Szabad-e farsangot köszönteni?” után énekeltek, illetve mondták el jókívánásaikat a gazdának és háza népének. A kapott adomá-

nyokat elosztották, vagy a közös mulatságra fordították.

Nagyobb falvakra jellemző volt a farsangi felvonulás vagy falujáró menet. A résztvevők emberi vagy állati jelmezekbe öltözködve haladtak végig a településen, miközben egy dramatikus játékot is előadtak.

Farsangfarka

A leghíresebb farsangi napok az ünnepi időszak végén. Ezek: a farsangvasárnap, a farsanghétfő, a húshagyókedd és a hamvazószerda. Ez az utolsó nap a negyvennapos böjt előtt, amikor még annyit szabad enni a hagyományos farsangi ételekből, amennyi jól esett: kocsonyát, káposztát és fánkot. A hamvazószerdát követő torkos csütörtök – habár a húsvéti böjt kezdete – a farsangi maradékok elfogyasztásának a napja. A böjt alatt viszont húst nem szabad enni, csak tésztát, aszalt gyümölcsöt, leveseket és más böjti ételeket.

Mohács napjainkban is őrzi a népi farsang, a karnevál hagyományát. Itt minden évben megünneplik a busójárást, amely turisták tízezreit vonzza magához.

5

Cinegenaptár – Február

Kikukkantott egy kicsit a nap, vidáman, fényesen. Melegített is, úgy látszik, mert olvadozva csöpörészett a jégcsapok hegye.

Alighanem itt a tavasz! – gondolta Picinyke cinke. Megörült nagyon, és már kezdte is:

– Nyitnikék! Nyitnikék! Nyitni, nyitni, nyitni kék!

Úgy gondolta, hogy ideje már ablakot nyitni, szólót kitakarni, kabátot kitárni.

– Korai még a biztatás, Picinyke! – oktatta az Öreg Veréb. – Majd meglátod, milyen csikorgó fagyok jönnek még!

– Hiszi a piszi! – hitetlenkedett Picinyke. – Most elröpülök az erdőbe, körülnézek, mi újság arrafelé.

És már ott sem volt.

Az erdő nagyon tetszett neki: mennyi rengeteg fa! Az is tetszett, hogy minden kis ágat fehér prémmel takart be a hó, a mancs formájú, széles fenyőágakon pedig egész kis hóbuckák gyűltek. Még gyönyörködött is benne. Ha

meg ráröppent valamelyik ágra, ezer színben szikrázva porlott le róla a hó.

Röpdösött Picinyke egyik ágról a másikra, rázta róluk a havat, s a fák kérgét vizsgálgatta. Éles, fűrge szeme volt, minden apró repedést észrevett. Kopp! – odakoppint csőrével a részbe, kitágítja egy kicsit, s a kéreg alól már ki is cibálja a férget, bogarat.

Sokféle bogár bújik el a kéreg alá a téli hideg elől. Picinyke kicsippenti őket, és megessi. Így tengődik. Közben pedig szemlélődik: mi történik körülötte.

Mit lát: egy erdei egér suhan elő a hó alól. Szőrét borzolja, reszket.

– Hát te? – ámul el Picinyke.

– Huh, de megijesztettél! – rezzent össze az erdei egér. Amikor ijedtségéből magához tért, mesélni kezdett:

– Futottam az avarban, a hó alatt, egyszer csak egy mély gödörbe estem. Medvebarlang volt, képzeld csak el! Medvemama feküdt

benne két kis szőrmók újszülött bocsával. Szerencse, hogy mélyen aludtak, nem vettek észre.

Fölszedte Picinyke a sátorfáját, továbbbröpent az erdőben. Piros sapkás harkály került az útjába. Hamar összebarátkoztak. A harkály éles, erős csőrével jókora darab kérgeket hántott le a fatörzsekről, kövér lárvákat halászott elő alóluk. Picinykének is jutott egy-egy jó falat.

Röpdösött a cinke a harkály nyomában, zengő hangja vidáman csengettyűzte tele az erdőt: – Süss már, nap, egy kicsikét, kicsikét, kicsikét!

De hiába kérlete, nem sütött a nap. Hanem egyszer csak nagy sustorgás-sziszegés kerekedett, szél szántotta végig az erdőt, zúgtaknyögtek a fák, és esti sötétség támadt. Mintha a föld alól termett volna elő a szél, lesöpörte a hóbuckákat a fenyőágakról, szórta-kavarta a havat – kitört a hóvihár. Picinyke, mint egy kis gombolyag, kuporgott egy ágon, a szél majd' lesodorta, tollait cibálta, testét didergette.

Szerencse, hogy a harkály betessékelte egy faodúba, a maga odva mellé, különben odalett volna szegény Picinyke. Egész nap és egész éjjel járta a bolondját a hóvihár: mikor aztán kitombolta magát, és Picinyke kilesett az odúból, nem ismert az erdőre, úgy telehordta hóval a szél. Éhes farkasok ügettek a fák között, hasig süppedtek a porlatag hóba. A fák alatt lehántott kérgű, széltördelte ágak heverték.

Picinyke leröppent az egyikre, bogarat keresni a kéreg alatt. Egyszer csak valami roppant vadállat termett előtte. Előugrott és nyomban leült. Fehér volt, mint a hó, csak fölmeresztett füle hegye fekete. Ült, mint egy hóbucka, rémült szemét Picinykére meresztette.

– Ki vagy? Ki vagy? – kérdezte vékony hangon Picinyke.

– Fehér Nyúl vagyok. Hát te ki volnál?

– Ó, nyúl vagy! – örvendett meg picinyke. – Akkor nem félek tőled. Én meg cinke vagyok. Cinege, ha úgy tetszik.

Sohasem látott még szemtől szembe nyulat, de hallomásból tudta, hogy a nyúl nem eszik madarat, és maga is fél mindenkitől.

– Te itt laksz, a földön? – kérdezte Picinyke.

– Én itt.

– De hiszen betemet a hó!

– Annak örülök én! A hó betemette a nyomomat is, engemet is – látod, elfutottak melletttem a farkasok, nem találtak meg.

Összebarátkozott a nyúllal is Picinyke.

Így éldegélt az erdőben egy kerek hónapig, sok mindent látott: havat, fõrgeteget, néha a napot is. Amikor a nap kitekintett, szép, fényes idő volt, de még hideg.

Visszaröpült aztán az Öreg Verébhez, elbeszélte sorra, mit tapasztalt. Az Öreg Veréb azt mondta a végén:

– Jegyezd meg: hóviharak, fõrgetegek februárban járnak. Ilyenkor a legéhesebbek a farkasok, a medvebarlangokban ilyenkor születnek a bocsok. Ki-kisüt már a nap, tovább idõzik, de a fagy még kemény. Most pedig szállj el a mezõre!

(Bianki meséje, átdolgozta Rab Zsuzsa)

A tréfacsináló bohóc

Bambut nem azért nevezték így, mert bamba volt. Bambu nagyon okos kis néger fiúcska volt. Hogy milyen okos volt, mutatja mindenekelőtt az, hogy barátságot kötött a zsiráffal.

A zsiráf nagyon szelíd, jó állat, hisz azért is nevezik e néven, vagyis angyalinak. Mert zsiráf annyit tesz, mint szeráf, ez pedig angyalit jelent. Nos, mondom, Bambu nagyon jó barátságba keveredett vele.

Ha beszélgetni akart barátjával, felmászott a pálma tetejére, levetette nadrágocskáját, s azzal integetett az angyalinak. S az angyali, mármint a zsiráf, akit Bambu nagyapja után Bimbinek nevezett el, rögtön

felemelte fejét, s akármilyen messze volt, odavágtatott hozzá. Odadugta fejét a pálma lombjai közé, s Bambu mindenekelőtt elkergette szeméről az apró legyeket, aztán vakargatni kezdte a bőrös szarvgyököcskéket a homlokán, aztán jó kis dinnyével megetette, majd súgott valamit a fülébe.

– Jól van, Bambu – mondta neki Bimbi. – Csússzál le a nyakamon a hátamra, elviszlek. S így is lett. Jó messzire bevágtattak a pusztába, mint a szél (Bambu nagyokat kurjantott Bimbi hátán), s ott Bimbi így szólt a zebrához:

– Hallod-e, zebra koma, Bambu a barátom, hadd lovagoljon egy kicsit a hátadon, koma.

– Mit?! – kiáltott fel a zebra, és nagyon nyiherészett. – Hogy ebadta emberfia az én hátamon lovagoljon? Nem addig a! Akik szíjat hasítanak a hátamból, és finom gulyást főznek a húsoból? És megint nyiherészett és elvágtatott.

Na, jól van, de Bambu legalább megismerte a zebrát. Az elefántok viszont jószívűek. Az elefánt bácsi már sokkal barátságosabb volt. Ormányával megvakarta a füle tövét, és így szólt:

– Most nem érek rá. Ma van az unokám századik születésnapja, viszek neki egy szép kis cuclit meg egy csörgőt az erdőből, meg egy élő lovackát a zebrák közül, hadd örüljön neki. Majd gyertek el máskor.

No jó, de Bambu legalább megismerte az elefántot. És így a többi állatot is. Az óriáskígyó például így szólt:

– Neked mindent megteszek, te zsiráf, mert rokonom vagy, mert hisz kígyóból van a te nyakad, de Bambu ne lovagoljon most rajtam, mert ma vedlettem le a téli kabátomat, és fáj az oldalam, majd máskor.

Na jó, de Bambu legalább megismerte az óriáskígyót. Viszont az oroszlánt is nagyon szerette volna megismerni, de hiába. Akármennyit kérte Bimbit, hogy vigye el az oroszlánhoz is, az mindig a fejét rázta, és így válaszolt:

– Torokfájásom van, nem lehet.

– Pedig mekkora torkod van neked – felelte Bambu szomorúan.

– De tudod mit? Majd meglátjuk – azt mondja Bimbi. – Hogy el ne felejtsem a dolgot, csomóra kötöm a nyakamat. Mert tudod, híresen szórakozott vagyok én. És tényleg: csomóra kötötte a hosszú nyakát.

De mit is mondjak? Bambu addig-addig sírt és rimázkodott néki, míg egy délután Bimbi váratlanul megjelent. Már nem volt csomó a nyakán. Bambu éppen lent ült egy kövön (azon búslakodva, hogy nem láthatja az oroszlánt), Bimbi tehát széttárta elülső két lábát, lehajolt hozzá, és így szólt:

– Elviszlek az oroszlánhoz. De jól karold át a nyakamat, mert ha meglátod, ijedtedben lepotyoghatsz. Ha meg átkarolod a nyakamat, akkor, ha le is esel, visszahupantalak a hátamra.

Így is lett. Mikor az oroszlán meglátta őket, elkezdett ordítani:

– Miah, bua, buh, buh, buh! – ezt ordította. S Bambu tényleg lepottyant volna rémületében, ha Bimbi vissza nem huppantotta volna. – Buá, buá, puh, puh! – ordított egyre az oroszlán. S Bimbi csak nem akart tőle megijedni. S ez már maga is furcsa volt. Hát még az, ami ezután történt. Az oroszlán odajött – Bimbi – akarta volna mondani, s íme, mit lát! Hát nem két emberi láb látszik ki hátul az oroszlánbőről? Tehát ez nem is volt igazi oroszlán, csak oroszlánbőrbe bújtatott ember.

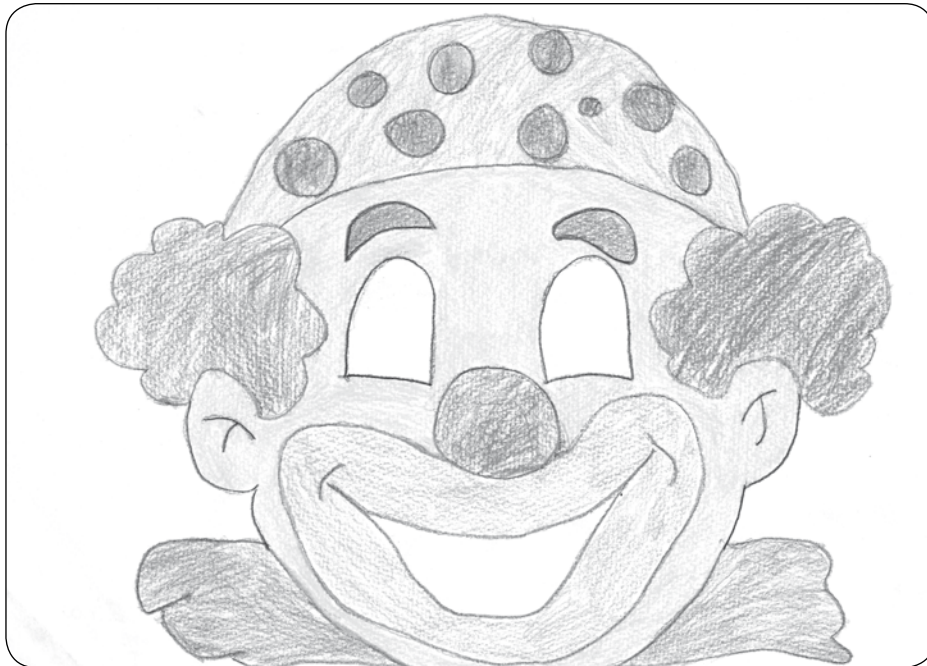
– Te megcsaltál – mondta Bambu a zsiráfnak szomorúan.

– Hát te mit gondolsz? – felelte Bimbi.

– Az igazi oroszlántól én is félek ám!

S persze most arra vagytok kíváncsiak, hogy ki volt az oroszlánbőrben. Én tudom, hogy ki volt. Egy öreg csirkefogó, név szerint Efrájim Goldnagel, a sanda bohóc. Jól ismerem én ezt a selmát, egy vándorcirkusszal került a sivatagba.

Füst Milán meséje

Tóth Bettina, 1. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Farsangoló

Minek öltözhetnénk be
a farsangi bálon?
Farkas-barkas lehetnék,
s te a kis báránym.

Hogyha angyallány lennél,
kicsi, pihés szárnyal,
krampusznak öltöznék én,
jó nagy vasvillával.

Vidám delfin is lennék,
te meg sellőányka,
velünk ropná a hajó
kalózkapitánya.

Cirokseprű leszek majd,
te meg vén boszorka,
Kiseprűzzük a telet,
mintha itt sem volna!

Orgoványi Anikó

Talpai Klementina
2. osztály,
Október 10.
iskola, Horgos

10

Gombóc bohóc

Gombóc bohóc vigyorog,
pingpong orra
fintorog.

Buggyos nadrágot visel,
jó nagy cipőt
pertlivel.

Bő kabátján foltzsebek,
meglepetést
rejtenek.

Kockás rajta a ruha,
piros kóc
a frizura.

Fején pomponos kalap,
bukfenc közben
fenn marad.

Tótágast áll, kézen jár,
résen légy, mert
megtréfál!

Péter Erika

Strudi Virág
3. osztály,
Jovan Mikić iskola,
Szabadka

11

Játékok farsangra

Vattafújás

Kellékek: egy vattacsomó

Ehhez a játékhoz legalább négy személy szükséges. Az asztal közepére helyezünk egy vattacsomót! Mindenki arra törekszik, hogy magától elfelé, a másikhoz fújja a csomót. Akinél leesik az asztról, az kiesik a játékból.

Kié a kalap?

12

Kellékek: egy viccesen feldíszített régi kalap, vagy a jelmezhez készített fejfedő, vidám zene

Ehhez a játékhoz legalább hat személy szükséges. A gyermekek körben ülnek, és kézről kézre adják a kalapot. Aki megkapja, az felteszi, feláll, röviden meghajol, visszaül, továbbadja. Közben szól a zene. Igyekezni kell, mert amikor megállítják a zenét, zálogot ad vagy kiesik a játékból az, akinél a kalap van.

Bomba a csomagban

Kellékek: karton doboz, főzővekker

Ehhez a játékhoz legalább négy személy szükséges. Az órát felhúzzuk három percre, és betesszük a dobozba. A játékosok egymásnak adják tovább a „csomagot”. Az elején még nem kell sietni, valakinél időzhet is a doboz pár másodpercig. Akinél a kezében felrobban a bomba, azaz csörög a vektor, kiesik a játékból. A főzőórát megint felhúzzuk, és addig játszunk, amíg egyetlen játékos marad, ő lesz a győztes.

Dúdoló

Brumm, brumm, Brúnó

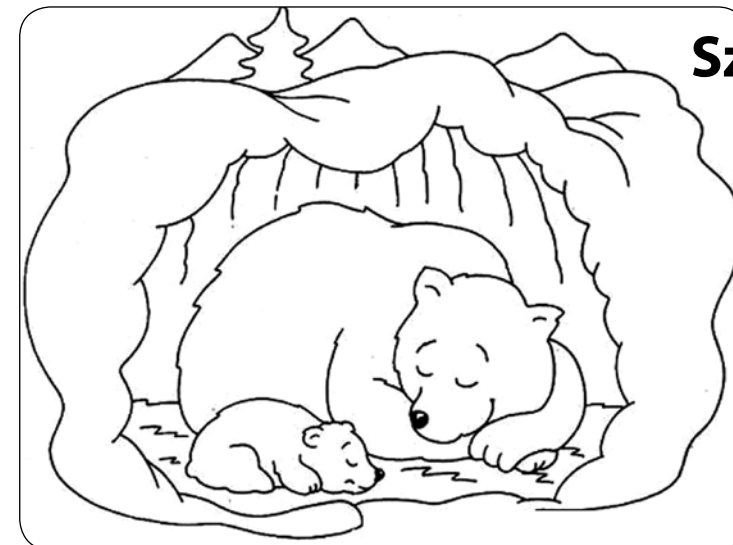

Mind: Brumm, brumm, Brúnó, mókás medve,
Van-e neki éppen táncos kedve?

Kislány: Brumm, brumm, pajtás, szépen kérem,
Az óvodabálba jöjj el velem!
Ott eljárhatsz minden táncot,
Orrodba sem fűznek, meglásd, láncot!

Mackó: Irgum-burgum, én nem bánom,
Elmegyek én, édes kis pajtásom.
Úgysem vágyom semmi másra,
Csak a rettyezáti, friss csárdásra.

Mind: Kippen-koppan, dibben-dobban,
Nosza, ha legény vagy, járjad jobban!

Színezd ki!

13

Készíts vidám bohócot!

Ragaszd rajzlapra a lapot, és vágd ki a formákat! A zöld pontokon lyukaszd ki őket!
Készíts vékony drótból összefogató kapcsot az ábra szerint!
A világoszöld pontoknál erősítsd a karokat és a lábakat a testre!
A törzs mögött kösd össze őket a kép szerint!
Ha meghúzod a fonalat, a bohóc vidáman ugrál.

Töhötöm

A legnagyobb örömöm
tudjátok ki? Töhötöm.
Ugrabugra rongybohóc,
haja sárga kenderkóc,
arca, füle, krumpliorra
vörösre van bemázolva.
Olyan mókás, eleven.

Együtt fekszik, kel velem.
Bukfencet vet egy nap százszor,
csudabohóc, hétig számol!
Tud egy szót is Töhötöm –
ritka szép szót: – Köszönöm.

Osváth Erzsébet

Tóth Tímea
2. osztály,
Petőfi Sándor iskola,
Magyarcsérnye

Borzontorz, a hóember és a Tavasz

Borzontorz barátságos szobájából egy nagy erkély nyílt. Ez a pici „birtok” pontosan úgy viselkedett, mint a nagy külvilág: ilyenkor télen hosszú, csillámló jégcsapok lógtak faláccain, kristálytisza hó fedte minden ízet-porcikáját, akárcsak a környező fenyők koronáját.

Abban, hogy Borzontorz időről időre ellenállhatatlan vágyat érzett kiszaladni a jó meleg szobából a vakítóan fehér nagyvilágba, jelentős szerepet játszottak az erkélyre látogató madarak. Apa a hidegben vacogó, éhes kis vendégeknek egy jó nagy madáretetőt épített nádfedéllel és négy pici eresszel.

– Menjünk a madarak után! – szolt Apa Borzontorzhoz, és pár perc múlva már ropogt is a hó a talpuk alatt.

Az efféle kirándulásokat Borzontorz nemcsak azért szerette, mert a friss levegőtől kipirult az arca, meg mert olyan gyönyörű a behavazott erdő, és ott olyan jó hógolyózni, szánkózni, illetve korcsolyázni, hanem azért

is, mert Apa ilyenkor csodaszép történeteket mesélt az erdőről és lakóiról: a szarvasokról, vadmalacokról, őzekről, no és persze azokról a fúrge kis mókusokról, melyeket gyakran Borzontorz is megcsodálhatott az erdő fái közt.

Azon a nevezetes napon Apa egy újabb csodálatos dologra tanította meg: arra, hogyan készül a hóember.

Mind a ketten kicsi, de jó keményre gyúrt hógolyókat kezdtek görgetni a havon.

„No hiszen, ebből sem lesz egyhamar hóember” – sopánkodott magában Borzontorz, de amint látta, hogy egyre gyorsabban növekedik a fehér görgeteg, maga mögött hagyta kétségeit.

– Csinálj egy kis gömböt fejnek! – adta ki az utasítást Apa, és elment beszerezni a kellékeket.

Nem telt bele tíz perc, és már készen is állt a hóember, kezében seprűvel, feje búbján

Pópiy Léna
2. osztály,
Október 10.
iskola,
Horgos

egy ütött-kopott lábassal, hosszú répaorral, szénből kirakott gombokkal, szemekkel és hatalmas, mosolygós szájjal.

– Szia, Borzontorz!

– Szia! – válaszolt vidáman.

– Kinek köszöntél? – kérdezte Apa, miután körbenézve egy árva lelket sem látott az erdőben.

– Csak visszaköszöntem a hóembernek.

– Ne haragudj – fordult Apa a hóemberhez –, nem hallottam, hogy köszöntél! Szervusz, hóember!

Apa modorában volt valami különös, mint ha csak játszásiból köszönne, s maga sem hinnie, hogy a hóember tényleg megszólalt.

„Hiába, a felnőttek néha ilyen furcsák” – gondolta Borzontorz.

Azon a télen Borzontorz igen gyakran meglátogatta a hóembert, aki a barátja lett. Sokat beszélgetett vele.

Egy szép napon – vagy talán nem is olyan nagyon szép napon – azt vette észre Borzontorz, hogy bár már régóta süttött ilyen szép szikrázóan a napocska, a hóember mintha kevésbé vidáman mosolyogna. Az arcán megolvadt a hó, s a szénből kirakott szája széle egy kicsit lekonyult. Pár nap múlva a színe is szürkésre változott, piszkos csurgásnyomok étkeltek a homlokán. Újabb pár nap múlva a hóember egész alakja megroggyant, a fejébe csapott ütött-kopott lábas is félrecsúszott.

– Szegény barátom, mi lesz veled? – sopánkodott napról napra egyre kétségbeesettebben Borzontorz, és nagy igyekezettel próbált segíteni a barátján. Az erdőben található kisebb-nagyobb hókupacokból szerzett hóval tapasztgatta a sebeket.

Hamarosan a nemrég hatalmas fehér óriás egy picurka szürke hókupaccá olvadt, melyből a szomjas erdei talajra egyre sűrűbben csepegett a kristálytisza víz. Borzontorz nagyon elszomorodott.

– Gyere, Borzontorz, sétáljunk egyet ebben a gyönyörű tavaszi időben! – invitálta Apa olyan lelkesen, hogy nem lehetett ellenállni.

A hó eltűnt az erdőből, mindenféle friss, zöld rügyek duzzadtak, pattantak. Tényleg gyönyörű volt a táj, csak hát....

Apa szándékosan a hóember felé vette az irányt. Addigra már egy maroknyi hó sem maradt belőle.

– Már nincs hóember – jelentette ki Borzontorz hatalmas gombóccal torkában, elcsukló, sirós hangon.

– Dehogy nincs! – jelentette ki határozottan Apa, és már mentek is a hóember hült helye felé, ahol bizony csak egy nedves kis tócsa állt.

– Hol van hát? – kérdezte Borzontorz.

– Hát ott, nézd csak meg jobban! – Apa a nedves erdei földre mutatott. A korhadtt avarból hóvirágok dugták ki óvatosan szép kis fejüket. Borzontorz ámulva nézte a gyönyörű virágokat, mígnem az egyik megszólalt:

– Szia, Borzontorz!

Borzontorz hirtelen meglepetésében és örömeiben nem is válaszolt; kérdően nézett Apára.

– Köszönj vissza szépen, ahogy illik! – és ezúttal Apa nem játszásiból beszélt.

– Szia! – üdvözölte udvariasan és vidáman Borzontorz régi barátját... az életet.

Ha valami nagyon szép elmúlik, vigasztaljon benneteket, hogy mulandósága még szebbé teszi, talán olyan széppé, hogy igazából el sem múlik!

Zeke László

(A mesét a szerző engedélyével lerövidítette: Nyquist Gizella)

Válaszolj a kérdésekre!

1. Mit épített Borzontorz apukája a madaraknak? Rajzold le, hogy nézhetett ki!
2. Az alábbi szavak a hóembert jellemzik.
Tudod, mi az ellentétük?
fehér, hideg, magas, mosolygós,
mozdulatlan, kövér
3. Te mit szeretsz a hóban játszani?

Itt a farsang

Dobák Regina

2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Somogyi Dóra

3. osztály, Jovan Mikó iskola, Szabadka

Mamuzsity Martin

2. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

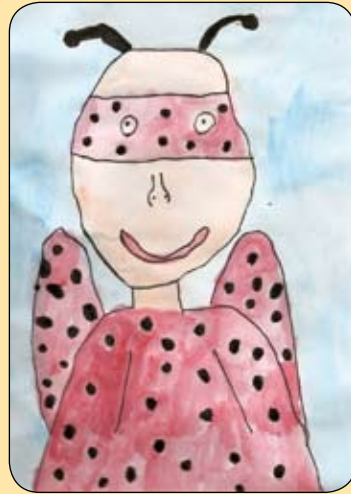
Basler Renáta

3. osztály, Jovan Mikó iskola, Szabadka

Kalik Emese

1. osztály,
Petőfi Sándor iskola,
Magyarcserye

Kiss Petra

2. osztály,
Petőfi Sándor iskola,
Magyarcserye

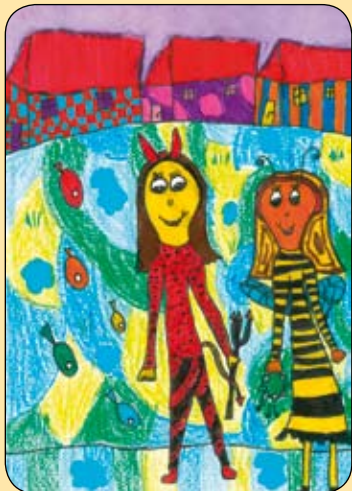
Varga Patrik

6 éves óvodás, Veljko Vlahović óvoda, Temerin

Mészáros Emese

1. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Futó Lea

2. osztály,
Széchenyi István
iskola, Szabadka

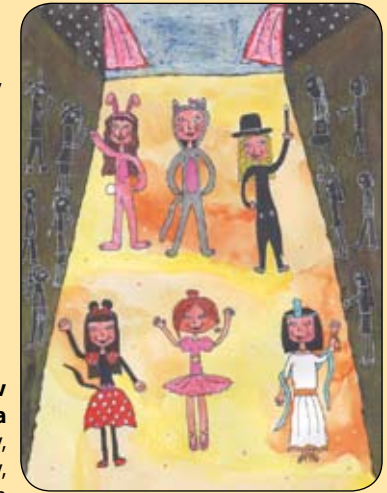
Szabó Ilona

2. osztály, Október
10. iskola,
Horgos

Balassa Emese

4. osztály,
Samu Mihály iskola,
Péterréve

Grubanov

Dorottya

3. osztály,
EmArt Műhely,
Szabadka

Csali mese

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer egy szegény ember. Ez a szegény ember kiment a fiával a földre szántani. Amint egyet-kettőt fordult, egyszerre csak elkiáltja magát a fiú:

– Nézze, apámuram, nézze, kulcsot találtam!

– Az ám, kulcs – mondja a szegény ember. – Ejnye, de jó volna, ha ládát is találnál hozzá!

Na, ez annyiban maradt.

Tovább szántanak, kettőt-hármat térülnek-fordulnak. Megint elkiáltja magát a fiú:

Sándor Dávid, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

– Nézze, édes apámuram, megtaláltam a ládát is!

Próbálják a kulcsot, hát jól belétalál a zárba. Kinyitják a ládát, felemelik a fedelét, nézik, mi van benne, hát abban bizony nem volt egyéb, csak egy kurta farkú egerecske.

Ha az egérkének hosszú farka lett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Hát jól van, na, mondok mégis hozzá egy versecskét:

Mese, mese, mátká
Fekete madárka,
Úri bunda, kopasz egér
Ugorjon a nyakadba.

Mese, mese, fakakas,
Bújj a lyukba, ott hallgass,
Kata, Kata, két garas,
Neked adom, csak hallgass.

Benedek Elek

Gubica Viktória, 2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Egy didergő kismadár

Egy didergő kis madár
rászállott a fára,
Kérő szemmel pillant be
a meleg szobába.

Kint fagyosan fúj a szél,
ajtó-ablak zárva,
mindent befedett a hó,
éhes a kis árva.

Kinyitom az ablakot,
kenyérmorzsát hintek,
tudom, ha jön a tavasz,
nem felejt el minket.

Szalai Borbála

Sarnyai Patrik
5 éves óvodás,
Napsugár Óvoda,
Magyarkanizsa

Maszkabál

Maszkot öltök, nem ismersz rám,
pedig így is én vagyok.
Hópihéből varrták ruhám
dolgos kezű angyalok.

Mellém ugrik egy nyulacska,
szürke farkas követi:
„Nem eszlek meg, te kis csacska!” –
s gurgulázva neveti.

Királylány és barna mackó
együtt ropják a táncot,
Piroska és Babszem Jankó
ketten esznek egy fánkot.

Farsang, Farsang, te bolondos!
Csupa móka, kacagás.
Télidőnek vége van most,
minden élő tavaszt vár.

Cinca Katica

Radics Dániel, 3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Farsangi zeneszó

(részlet)

Hat hétig tart a bál,
Farsangi karnevál.
A primás lánnglelkű,
Izzik a hegedű.

Hat hétig dob pereg,
Furulya csicsereg,
Harsog a trombita,
Skáláz a zongora.

Csörög a kasztanyét,
Súg-búg a klarinét,
Lágyan zeng a hárfa,
Simogat a hangja.

Mészely József

Ert Lea, 1. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Itt a farsang

mi Kodály Zoltán–Gazdag Erzsi

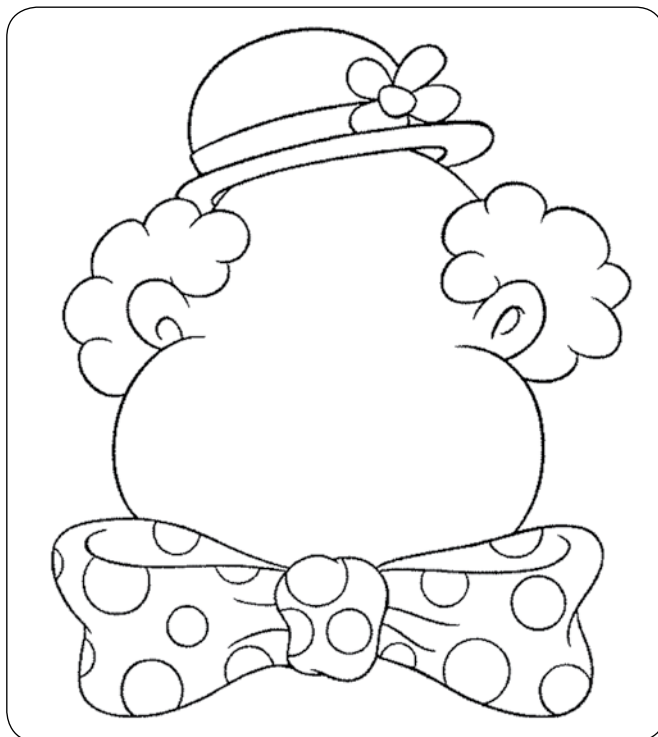

Itt a far-sang, áll a bál, ke-rin-gő-zik a ka-nál.
Csár-dást jár a hab-ve-rő, bo-ká-zik a mák-tő-rő.

Itt a farsang, áll a bál, keringőzik a kanál.
Csárdást jár a habverő, bokázik a máktörő.

Dirreg-durrog a mozsár, táncosra vár a kosár,
A kávészem int neki, míg az őrlő pergeti.

Heje-huja, vigalom! Habos fánk a jutalom.
Mákos patkó, babkávét, értük van a parádé.

Rajzold meg a bohóc arcát, majd színezd is ki! Te döntöd el, hogy vidám vagy szomorú arcot rajzolsz-e neki.

Farsangi álarcok

Szerencsemalac álarc

- Puha grafitceruza
- Olló
- Kör alakú lyukasztó
- Ragasztó

Így készítsd:

A maszk alkotórészeit szabd ki a dekorgumi lapokból!

Ragasztóval rögzítsd az álarc elejére az alkotórészeket!

Vágj ki két 2x2 centiméter méretű négyzetet a dekorgumból! Ezeket ragaszd fel a maszk hátulján oda, ahova majd a kötő kerül! A ragasztó száradása után lyukaszd át a maszkot a négyzetek közepénél, és a lyukakba fűzz szalagot!

Kellékek:

- A4-es dekorgumi lapok (rózsaszín, pink, zöld)
- 2x1 méter szalag (rózsaszín, 1 centiméter széles)

Macska álarc

Kellékek:

- A4-es dekorgumi lapok (szürke, fekete, fehér, narancs)
- 2x1 méter szalag (fehér, 1 centiméter széles)
- Natúr raffia
- Ragasztós glitter
- Puha grafitceruza
- Fekete alkoholos filc
- Olló
- Kör alakú lyukasztó
- Ragasztó
- Vasaló

Így készítsd:

A maszk alkotórészeit szabd ki a dekorgumi lapokból!

Az orcákat domborítsd hő segítségével, ehhez a művelethez kérd egy felnőtt segítségét! A gumidarabokat helyezd műszálas

hőfokra melegített vasaló talpára kb. 20 másodpercre, majd a meleg dekorgumikat kezel alakítsd domborúbbra!

A raffiaszálakból ragassz kis kötegeket a fehér gumidarabok belsejébe!

Ragasztóval rögzítsd az álarc elejére az alkotórészeket!

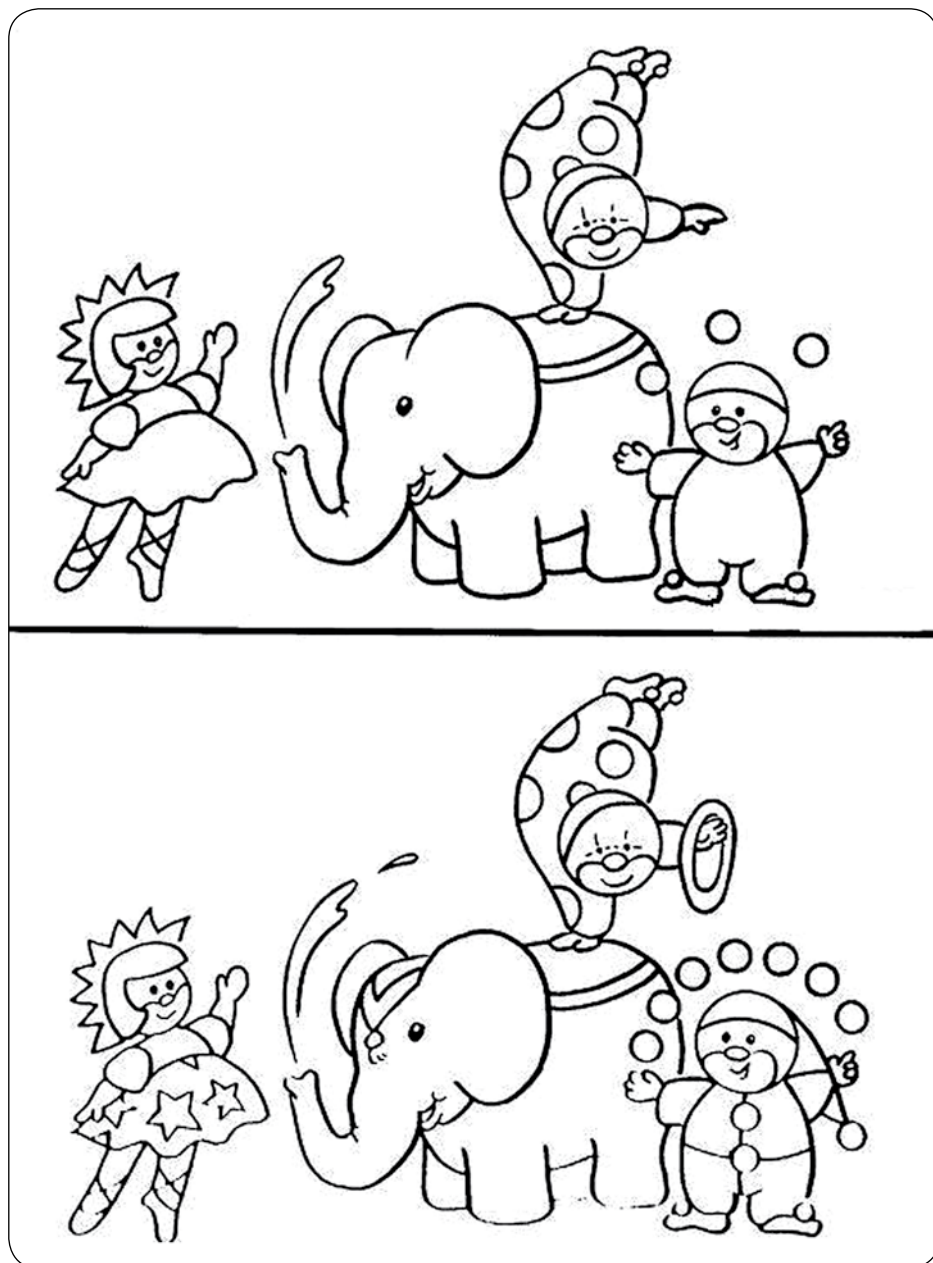
Vágj két 2x2 centiméter méretű négyzetet a dekorgumból! Ezeket ragaszd fel a maszk hátulján oda, ahova majd a kötő kerül! A ragasztó száradása után lyukaszd át a maszkot a négyzetek közepénél, és a lyukakba fűzz szalagot!

Utolsó simításként díszítsd a maszkot ragasztós glitterrel!

A kész maszkot csinos cicalányok és fess kandúrok egyaránt viselhetik, masnival kösük a fejre, s máris kezdődhet a bál.

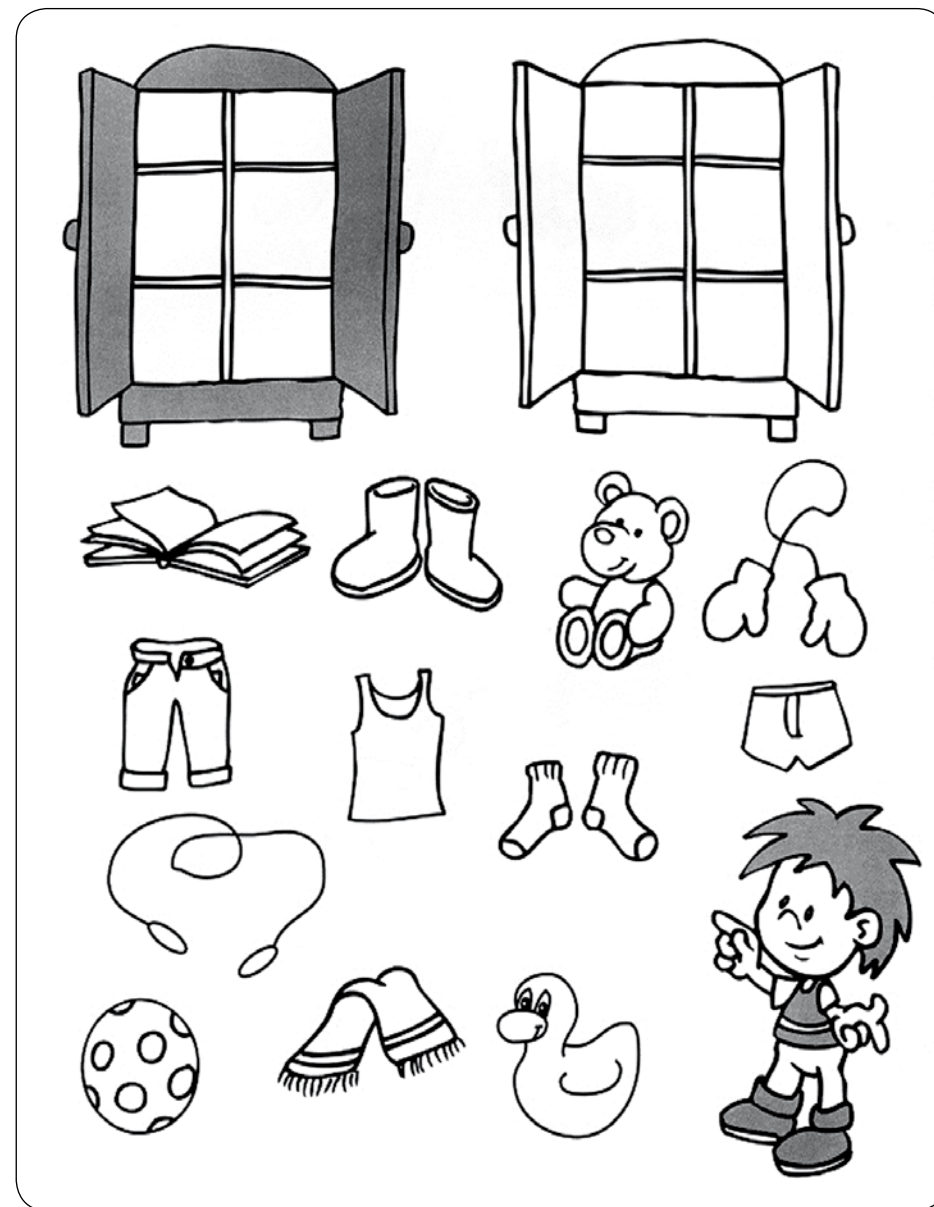
Itt vannak a bohócok!

Jól nézd meg a képet! Mi hiányzik az elsőről? Egészítsd ki!

Rakjunk rendet!

Segíts Robinak rendet rakni! Kösd össze a játékokat a szürke, a ruhadarabokat pedig a fehér szekrényrel! Színezd ki a képet!

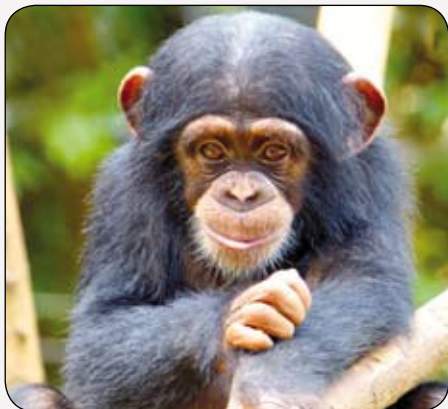

Állatvilág

A csimpánz

A csimpánznak jó dolga van az őserdőben. Nem kell sokat járnia élelem után. Csapatokba verődve vándorol az erdőben, a társaival együtt makog, rikoltozik, csetteg, összeveri a tenyerét és dobol minden száraz ágon. Ha valamilyen veszély fenyegeti, kígyó vagy ragadozó madár tűnik fel a közelben, egyszerűre vége szakad a csimpánzok lármájának, s

még egy pissenés sem hallatszik. Az anyák megragadják kicsinyeiket, s a csapat egy szempillantás alatt eltűnik a faágak sűrűjében. Egyébként egészen kényelmes az élet az őserdőben. Minden napra jut valami ennivaló: fiatal hajtások, magvak, gyümölcsök, madártojások, sőt még rovarok is szerepelnek a csimpánz étlapján.

A szavannán – az afrikai erdős sztyeppén – a csimpánzoknak távolról sem megy ilyen jól a soruk. Minden napjuk éhezéssel kezdődik. Nagy területeket kószálnak be, és bármilyen táplálékkal beérik. Az étlapjukon több mint 60 fajta levél, gyümölcs, mag és gyökér szerepel. Ezek természetesen nem mind csemegék, de az éhség elűzésére megteszik. A csimpánzok egyáltalán nem vegetáriánusok. Szüntelenül vizsgálgatják az ágakat, átkutatják a bozótot, sőt még a köveket is elmozdítják, hogy minél több apró élőlényt zsákmányoljanak. Vadászlat közben rendkívül leleményesek: hogy a

föld alatti nagy bolyokban vagy a föld feletti várakban hozzájussanak az igen kedvelt termeszekhez, lyukat fúrnak ezeknek a kis rovaroknak az építményébe, a nyílásba pedig egy kellő nagyságúra igazított fűszálat dugnak. Amint a termeszek rátelepednek a fűszárra, a csimpánz gyorsan kihúzza a lyukból, és a szájába véve egyszerűen besöpri magába a zsákmányt.

A csimpánzok képesek órákon át ilyen módon kiegészíteni a növényi táplálékukat. Ezt a szokásukat biológusok figyelték meg, akik hosszabb időt töltöttek el köztük az erdőkben és a szavannákon. Arra is rájöttek, hogy a csimpánzok miként szállnak szembe ellenségeikkel, amelyek közül a legnagyobbat – a leopárdot – még kövekkel és husángokkal is meghajigálják. Viselkedésük igen sokban emlékeztet az emberére. Ezt nem is csodáljuk, hiszen az embereknek és az emberszabású majmoknak közös őseik voltak, amelyek csaknem 15 millió évvel ezelőtt az afrikai fennsíkon éltek. A különböző alfajok később alakultak ki. Az egyikből fejlődött ki hosszú időnkorán az ember, a másiból az emberszabású majom, amely egyre inkább alkalmazkodott az élethez az erdőkben és a fákon.

Ne gondold azonban azt, hogy a csimpánzok naphosszat a fákon ülnek. Éppen ellenkezőleg: a legtöbb időt a földön töltik. Csak a sötétség beköszöntével húzódnak vissza egy alkalmas fára. Az ágak közt minden este szerény fészket készítenek gallyakból és levelekből az alváshoz. Az anyák magasan a fák koronáján alszanak a kicsinyeikkel, az erős hímek alattuk foglalják el őrhelyüket.

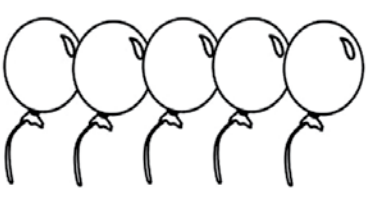

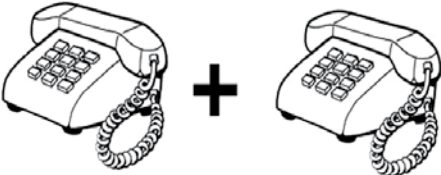
A csimpánz

Ez a vidám
csimpánzkölyök
vígán szalad
fel a rácsra...
Jól nézd meg,
mert
alig tudni,
melyik a keze
és
melyik a lába.

Tamkó Sirató Károly

Számoljunk!

	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>

Végezd el az összeadást!
Az eredményt írd be a négyzetbe!

Árnyékképek

A gyerekek jelmezbe bújtak, amikor a lámpa elaludt. Kösd össze a gyerekeket a saját árnyképükkel!

De nézd csak, még valami van a szobában! Megismered, mi az?

Farsangi álarcok

Jaramázovity Eszter
3. osztály, Jovan Mikic' iskola, Szabadka

Nagy Edina
3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Cinkler Leon
3. osztály,
Jovan Mikic' iskola,
Szabadka

Tóth Kiss Bence
6 és fél éves
óvodás,
Majsai Úti
Óvoda,
Szabadka

Ország Karolina
6 éves óvodás
Majsai Úti
Óvoda,
Szabadka

Oláh Róbert
4. osztály,
Samu Mihály
iskola,
Péterréve